

Bebek

“Bu sarı çiçekler çok güzel. Kokmuyorlar ama olsun. Ablam bunları çok sevecek.”

O kavuşma anın hayali dudaklarının mutlulukla kıvrılmasına ve gözlerinin parıldamasına yetmişti. Ablası bugün Ankara’dan dönüyordu. Onu topladığı bu çiçeklerle karşılayacaktı. Önce ona sımsıkı sarılacak, onu yanaklarından öpecek, onun kendi yanaklarından öpmesine izin verecek ve son olarak da bu çiçekleri ona uzatacaktı.

“Şu mavi olanlar da güzel görünüyor. Biraz da onlardan toplayayım.”

Mavi çiçeklerin önünde çömelirken, etekleri yerlere kadar inen elbisesini bir parça toparlamaya çalışmıştı. Elbisesi üzerinden kayıp düşecekmiş gibiydi. Sanki iki beden büyüktü. Kendisi için alınmamış olduğu her halinden belliydi. Zaten hiçbir zaman kendisi için alınmış bir elbisesi olmamıştı. Hep başkalarının eskilerini giymişti. Aslında bu elbisenin kumaşının hoş bir deseni vardı. Arazideki çiçeklerle uyum içindeydi. Ne var ki, defalarca yıkanmanın neticesinde renkleri solmuştu.

Ananesinin gözleri çok az görüyordu ve belinde de dayanılmaz ağrıları vardı. Hal böyleyken elbiseyi küçük kızın bedenine göre ayarlaması düşünülemezdi bile. Dolayısıyla komşularının verdiği bu elbiseyi küçük kız olduğu gibi kullanmaya başlamıştı. Oysa, ablası yanlarında olsaydı durum böyle olmazdı. Hemen içinde çok da fazla bir şey olmayan küçük dikiş kutusunu açarlar ve ablası üç beş parça malzemeyle ne şaheserler yaratırdı. O çok becerikliydi. Bu kutu onlara biraz mutluluk, biraz da hüzün verirdi. Hasretle annelerini hatırlarlardı. Aslında küçük kız hatılamazdı. Onun zihninde sadece ablasının anlattıkları canlanırdı. Annesi güzel kumaşlar alır, bu kutuyu açar, ona ve ablasına elbiseler dikerdi. O zamanlar bir de dikiş makineleri vardı. Ne var ki, maddi durumlarının bozulduğu bir dönemde babası makineyi eskiciye satmıştı. Anneciği makinenin ardından gözyaşı dökmüştü.

“Ayyy.”

Hızla parmağını ağzına götürmüştü. Diğer elindeki sarı çiçekler düşerek mavilerin arasına dağılıvermişti. Mavi çiçeklerin sapları dikenliydi ve bunlardan bir tanesi parmağına batmıştı. Parmağını ağzından çıkartıp hafif nemlenmiş gözleriyle baktığında işaret parmağının kanamakta olduğunu görmüştü. Diğer eliyle uzun eteğini yukarı kaldırmış ve parmağının üzerine bastırmıştı. Bir süre sonra kanama durmuş ve eteğinde küçücük bir kan lekesi bırakmıştı.

“Hayır. Ablam için dikenleri olan bu çiçeklerden istemiyorum.”

Dağılmış olan sarı çiçekleri hızlı hızlı toplamaya başlamıştı.

“Acele etmeliyim. Ya ben eve ulaşmadan gelirlerse.”

Sarı çiçeklerin açtığı o güzel ilkbahar mevsiminden önce koskocaman bir kış yaşamış ve ondan önce de sararan yapraklarını dökmeye başlayan ağaçların muhteşem görüntüsüyle bir sonbahar. İşte babası, ablası ve teyzesinden o zaman ayrılmıştı. Onlar anlayamadığı bir sebepten dolayı Ankara’ya gitmişlerdi ve o yaşlı ananesiyle birlikte kalmıştı küçük kasabalarında.

“Kusura kalma Mahmut kardeşim. Biliyorum zor durumdasın ama bugünlerde işler kesat. Yeni bir eleman almam imkansız. Masraf diz boyu.”

“Anlıyorum. Yine de aklında olayım. Hani, bir soran falan olursa.”

Mahmut başı öne eğik dükkandan çıktığında hafif serin sonbahar rüzgarını yüzünde hissetmişti. Gökyüzünde parça parça dağılmış beyaz bulutlar vardı. Güneş sırayla bunların içine girip çıkarken hiç kimseyi ısıtmak gibi bir çabası yoktu. Sanki herkesle dalga geçiyordu. Mahmut dükkandan çıkınca eskimiş olan ceketinin tek kalmış düğmesini iliklemişti. Şimdi ne yapabiliirdi? Nereye gidebilirdi? Aklına artık başka bir isim gelmiyordu. Karnı da acıkmıştı. En son dün akşam, evinde kalmakta olduğu hemşerisinin hanımının ikram ettiği çorbayı içmişti. Sonra ne bir kahvaltı, ne de bir öğlen yemeği. Hemşerisine fazla yük olmamak için sabah, onlar uyanmadan erkenden kalkmış, kahvaltı sofrasının kurulmasını beklemeden kendisini sokağa atmıştı. Ne de olsa onlar da dört tane çocuğun karnını doyurmaya çalışan bir aileydi. Daha fazla ne kadar yük olabilirdi ki onlara? Geceyi parklardan bir tanesinde, bir bankın üzerinde uyuyarak geçirebilirdi. Şimdi hemşerisine gitse yine akşam sofrasına bir tabak daha ekleyeceklerdi. Bunu istemeye yüzü kalmamıştı artık. Gün içerisinde bir ara, yıkılmış olan bir binadan arta kalan taşları toplayıp kamyonlara yüklemek için amele arayan bir adamla karşılaşmıştı. Belki kalıcı bir iş bulurum umuduyla, öncelikle görüşebileceği kimselere ulaşmak için o adamın teklifini kabul etmemişti ama belki yarın gene benzer bir iş imkanı olabilirdi. Sabah direkt olarak amele pazarına gidebilirdi. Bu gece ise bir parkta yatar, yarın gün boyu çalışır, yevmiyesini alır ve ufak tefek yiyecek bir şeyler aldıktan sonra hemşerisinin evine giderdi. Böylece onlarda bir gece daha kalmak için yüzü olurdu. Evet, evet. Böylesi en iyisiydi.

Bir karara varabilmenin verdiği rahatlama ile rastgele yürümeye başlamış ve karşısına çıkan ilk parkın içine dalmıştı. Kendince uygun bir bank bulup ona sırt üstü uzanmıştı. İlk defa yapılan bir şeyin verdiği tedirginlik vardı üzerinde. Şehrin ışıkları sayesinde varlıklarını açığa vuran bulutlarla kaplı gökyüzüne bakarken birden aklına karısı gelmişti. Yorgun argın bakkal dükkanından döndüğü akşamlarda yemeklerini yedikten sonra en büyük zevki eski sedirlerinin üzerine de böyle sırt üstü uzanmaktı. İçinde çıtır çıtır yanan odunları ile sobaları baş köşede bulunurken üzerindeki demlikten odaya mis gibi çay kokusu yayılırdı. Karısı ince, narin elleri ile demlikten bardağa çayını boşaltır, gülümseyen yüzü ile kendisine uzatırdı. Sonra da küçük dikiş kutusunu yanına alarak sedirin hemen yanı başında yere oturur ve çocuklar için öteberi dikmeye başlardı.

Birden irkilmişti. Ayağını itelemekte olan bir şey vardı. Biraz doğrularak baktığında bankın hemen yanı başında ayakkabılarını koklamakta olan siyah köpeği fark etmişti.

“Hoşt!”

Bu haykırıyla birlikte köpek aheste dönmüş ve uzaklaşmıştı. Mahmut artık oturmaya başlamıştı. Önünden akşamın karanlığında bir an önce evlerine ulaşmak isteyen yorgun insanlar geçmekteydi. Burası bir geçiş yolu olarak yoğun kullanılan bir parktı galiba. Geceyi geçirmek için yanlış bir seçim mi yapmıştı acaba? Aslında kalabalık olması güvenliği açısından daha iyi olabilirdi. Gerçi kendisi gibi bir çulsuzu kim ne yapsındı ama? Düşünceleri yanı başında yükselen yumuşak bir sesle kesintiye uğramıştı. İrkilmişti.

“Selamunaleyküm abi. Biraz yanına oturabilir miyim?”

Başını kaldırıp sesin geldiği yöne doğru baktığında temiz yüzlü bir delikanlıyı görmüştü. Sıcak bakışları içinde hoş duygular uyandırmış olsa da bir sürü boş bankın bulunduğu parkta gelip de kendi yanına oturmak istemesini biraz garip bulmuştu. Ayrıca yalnızlığını böldüğü için de içinde hafif bir öfke vardı. Gene de bu duygularını bastırarak delikanlının selamını almıştı.

“Aleykümselam. Buyur otur.”

Yanına otururken delikanlının dudaklarından ilk cümleleri dökülmeye başlamıştı.

“Biraz serince bir akşam değil mi abi? Üşümüyor musun burada? Ceket de pek kalın değil.”

Delikanlının ses tonu gerçekten ilgilendiğini hissettirmişti ama Mahmut gene de tamamen yabancı birinden gelen bu yakınlığa temkinli bakması gerektiğini düşünmüştü. Onu kendisinden uzak tutmak daha hayırlı olabilirdi. Bu düşünceyle, gence hiç bakmadan, gözlerini dimdik karşıya dikerek soğuk bir sesle kısaca:

“Ben iyiyim.” demişti. Genç moralini bu kısa cevaptan dolayı bozmamıştı. Aynı sıcaklık ve sevecenlikle konuşmasına devam etmişti:

“Nerelisin abi?”

Mahmut delikanlının konuşmayı uzatacağını anlamıştı. Aslında uzun ve yalnız geçecek olan bu gecede belki de delikanlı ile biraz laflamak iyi olabilirdi. Bu yüzden soruları cevaplamaya karar vermişti ama hala daha yüzüne bakmıyordu.

“Tokatlıyım.”

“Adın ne abi?”

“Mahmut.”

“Evin ne tarafta?”

“Evim Tokat’ta.”

“Buraya niye geldin?”

“Kızım için.”

“Kızın Ankara’da mı yaşıyor?”

“Hayır” deyip durakalmıştı. Sanki boğazı kelimelerin çıkmasını engelleyen bir düğüm ile bağlanmıştı. Yutkunmuş ve:

“O hastanede şimdi” demişti.

“Geçmiş olsun abi. Kızının neyi var?”

Kızının neyi vardı? Annesinde olanın aynısı vardı. O illet hastalık annesini nasıl alıp götürdüyse şimdi sırada sevgili kızı vardı. Bunu biliyordu. Bir kez yaşanmış olan tekrarlanıyordu. İnanmak istemese de sonunun nereye varacağını tahmin etmek hiç de zor değildi. Mahmut uzaklara dikmiş olduğu gözlerini yummuş, ardından başını önüne eğmiş ve zar zor duyulabilecek bir ses tonuyla delikanlıya bir kez daha kısa bir cevap vermişti:

“Kanser.”

Delikanlının yüreği acı ile parçalanmıştı ama daha önce defalarca karşılaştığı benzer durumların tecrübesiyle duygularına hakim olması ve konuşmasını metanetle sürdürmesi gerektiğini gayet iyi biliyordu.

“Allah şifalar versin. Hangi hastanede?”

“Onkoloji hastanesinde.”

“Sen niye onun yanında değilsin Mahmut abi? Kim kalıyor yanında?”

“Teyzesi var.”

“Kızın kaç yaşında?”

“Daha on yedisinde.”

İlk gözağrısı güzel kızı. Daha onyedisindeydi. Hastalık dahi onu çökertmemişti. Hala daha çok güzeldi. Ya da ona mı öyle geliyordu acaba? Annesini de ölüm onu pençesine aldığı dahi hep bir dünya güzeli olarak görmüştü. Yüreği hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Yarın bir ara fırsat bulup hastaneye gitmeyi ve onu görmeyi becerebilir miydi acaba? Hay Allah! Nereden de çıkmıştı bu delikanlı? Aklına kızını düşürmüştü. Oysa onun en kısa sürede bir iş bulması gerekiyordu.

“Burada nerede kalıyorsun abi?”

“Bir hemşerimin evinde.”

“Şimdi niye orada değilsin?”

Ne diyebilirdi ki? Yüzünün varmadığını mı?

“Hava alıyorum.”

“Tokat’ta ne işle meşkulsun?”

“Bir bakkal dükkanım vardı ama yürümedi. Kapattım.”

Kayınpederi vakti zamanında bir memuriyet ayarlamak için çok uğraşmıştı. Hatta ayarlamıştı bile ama kendisi daha çok kazanabilmek umuduyla ticareti tercih etmişti. Kim bilir, belki de o zaman kayınpederinin sözünü dinlemeliydi.

“O zaman bir sosyal güvencen yok. Kızının masraflarını nasıl karşılıyorsun?”

“Yeşil kartımız var. Bir de eş dost. Allah hepsinden razı olsun.”

“Abi, sen en son ne zaman yemek yedin? Bak şurada, az ilerde bir köfteci var. Haydi gel beraberce gidelim. Sana ekmek arasın köfte ısmarlayayım. Yanına da ayran.”

Köfte! Mahmut başını kaldırıp, ilk defa olarak dikkatli bir şekilde delikanlının yüzüne bakmaya başlamıştı. Renkli gözleri teklifinde gerçekten samimi olduğunu söylüyordu. Kimdi bu delikanlı? İn miydi yoksa cin mi? Burnunda tüten köfte kokusu ile yutkunduğunu farketmişti ve durumu delikanlı farketmesini diye başını öbür tarafa çevirerek:

“Yok. İstemem. Ben zaten şimdi hemşerimin evine gideceğim” demişti. Delikanlı ise hafif gülen ve teklifinden dönmeyeceğini hissettiren bir ses tonuyla:

“Haydi abi, nazlanma. Köfteni güzelce ye. Ondan sonra hemşerinin evine beraberce gideriz inşallah. Onun da bir bardak çayını içeriz.”

O akşamki ilk karşılaşmadan sonra delikanlı Mahmut abisiyle olan irtibatını kesmemişti. Onu birkaç kez hemşerisinin evinde ziyaret etmiş ve her seferinde cebine bir miktar para koymuştu. Böylece onun iş bulma telaşını ortadan kaldırmış ve vaktinin büyük bir kısmını kızı ile geçirebilmesini sağlamıştı. Kim bilir belki de bu günler baba kızın birlikte geçirebileceği son günlerdi.

Bugün ise delikanlı arkadaşı genç kızla birlikte Onkoloji Hastanesi’ne gitmiş ve orada Mahmut abisini, kızını ve kızın teyzesini ziyaret etmişti. Ruhlarının bitkin düştüğü o dopdolu günün ardından ise ablalarına gelmişlerdi. Günü onunla paylaşmak istiyorlardı ve o da anlatacaklarını duymak için sabırsızlanıyordu. Ne var ki, aç olduklarını da biliyordu. Bu yüzden bütün heyecanına gem vurarak:

“Haydi sofraya hazır” diye seslenmişti. Günü bütün yorgunluğuyla kendisini rahat koltuğa bırakmış olan genç kız yavaşça oturduğu yerden kalkmıştı ama delikanlı yere uzanmış vaziyetteki pozisyonunu hiç değiştirmemişti. Ablasının iki küçük afacanı ile oynamaya devam ediyordu. Bu rehaveti görünce ablası ellerini çırparak:

“Haydi haydi. Çorbalar soğuyor” diye haykırmıştı. Bu arada da iki yaşında olan ufaklığı kaptığı gibi mama sandalyesine oturtmuştu. Onun bu hareketinin neticesinde delikanlı da sekiz yaşında olan diğer çocuğun elini tutup yerden kalkmış ve sofraya yönelmişti. Neşe içinde yemeklerini yemeye başlamışlardı. Eskiden yeniden konuşuyor, gülüyor ve arada sırada lafa girip sözlerini kesen çocukları dinliyorlardı.

Yemeğin sonuna yaklaşmışlardı. Konukların karınları iyice doymuştu. Artık sabrının sonuna gelmiş olan abla:

“Anlatın bakalım. Bütün gün neler yaptınız” diye sormuştu. Masaya bir anda sessizlik çökmüştü. Her iki genç de ellerindeki çatallarını tabaklarının kenarına bırakarak başlarını öne eğmişlerdi. Etrafı yoğun bir duygu bulutu sarmıştı. İki gencin bu duyguları aktarması için

acaba saatler yeter miydi? Onu çok da fazla sesiz kalarak bekletemezlerdi ama aslında bilmiyorlardı ki, o cevabını çoktan almıştı. Bu sessizlik, bu baş eğiş, gözlere yerleşen bu hüznün zaten bütün günü özetlemeye yetmişti.

Genç kız yutkunarak başlamıştı konuşmaya:

“Nasıl anlatabilirim bilmiyorum ablacığım. Orada olup yaşamadan anlaşılabilir mi acaba?”

Onun daha fazla konuşamayacağını anlayan delikanlı sözü devralmış ve yoğun bir çabanın sonunda günü özetlemişti. Aklına birdenbire gelen bir fikrin heyecanı ile genç kız hüznü ortami dağıtan bir ses tonuyla:

“Aslında hastaneye bir kez daha gitsek diyorum. Bu kez diğer arkadaşlara da söylesek. Pasta börek yapsak ve orada çocuklar ve refakatçileri için ufak bir çay partisi versek.”

Olur mu? Yapabilir miyiz? Organizasyonu sağlayabilir miyiz?

Olur olur! Yapabiliriz! Sağlarız!

Verilen kararın ardından delikanlı esas memleketi olan İzmir’e dönmüştü. Dolayısıyla bundan sonra Ankara’daki arkadaşları organize etmek ve Onkoloji ziyaretinin gerçekleşmesi için gerekenlerin yapılmasını sağlamak genç kıza ve ablasına düşüyordu.

“Her şey hazır sanırım. Haydi artık aşağı inelim.”

Üç kişiydiler ama taşınacak oldukça fazla şey vardı. Sarmalar, köfteler, kekler... Daha Meryem Hanım’a uğrayıp, ondan da patates kızartmalarını almaları gerekiyordu. Saatine baktı. Geç kalmışlardı. İnsanları bekletmekten hiç hoşlanmıyordu. Canı sıkılmış ve huzursuzluk duymaya başlamıştı.

Güzel bir gündü. Güneşli ve sıcak. Park yerinde kendilerine eşlik edecek olan dördüncü arkadaşları onları bekliyordu. Onun da elinde bir yiyecek torbası vardı. Büyük bir hızla arabanın bagajına malzemeleri yerleştirdikten sonra kendileri de koltuklarda yerlerini aldılar. Terliyordu. Arabanın klimasını açtı. Hava gerçekten bir bahar günü için olması gerekenden daha mı sıcaktı yoksa bütün bu ter heyecanı ve telaşından mı kaynaklanıyordu? Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Karmakarışık duygular içerisindeydi. Uzunca bir süredir bugüne ulaşmanın hayalini kurup durmuştu. İşte büyük gün artık gelmişti. Acaba her şey yolunda gidecek miydi?

“Patatesler hazır mı Meryem Hanım? Biz hemen onları alıp çıkalım.”

“Beş dakika girin. Son partiyi kızartıyorum. Patatesler tazeymiş. O yüzden kızarmaları uzun sürdü.”

Arkadaşlarından bir tanesiyle beraber içeri girdiler ama rahatsızdı çünkü hastanede diğer arkadaşları kendilerini bekliyor olabiliyorlardı. İnsanları bekletmekten nefret ediyordu.

Oturduğu yerde bacağını farkında olmadan sallıyordu. Bu arada Meryem Hanım’la da laflıyorlardı ama ona neler söylediğinin pek farkında değildi.

En sonunda patatesler hazır olmuştu. İki büyük tepside bir tanesini kendisi diğerini de arkadaşı aldı ve Meryem Hanım’a:

“Allahaismarladık” dedikten sonra hızla merdivenlerden inmeye başladılar.

“Bu saçları artık kökünden kesmek lazım!”

Omuzlarına dökülmüş olan gür saçlarının aynadaki görüntüsüne nefretle bakıyordu. Siyah dolgun tellerin arasındaki beyazların sayısının hayli artmış olduğunu farketmek bir anda dünyasının yıkılmasına sebep olmuştu. Eskiden arkadaşlarına hava atmasına vesile olan bu güzel saçlar şimdi artık sadece acımasız bir hızla geçen yılların göstergesi haline gelmişti. Nefret ediyordu. Ağlamak istiyordu. Herşey neden böyle olmuştu? Neden o da arkadaşları gibi kendi yuvasını kuramamıştı? Neden yaşlı bir anne, iki tane çocuk ve onların doğru dürüst para kazanamayan babalarıyla aptal, kümes gibi bir evin içinde bütün gün bir hizmetçi gibi çalışarak yaşamak zorundaydı? Neden? Neden?

Hızla, oturduğu tahta sandalyeden kalkmıştı. Duvara eğriti bir şekilde çakılmış olan rafın üzerinde duran, ablasının hatırası küçük dikiş kutusuna doğru yönelmiş ve kutudan makası çıkartmıştı. Tekrar aynaya bakmaya bile gerek duymadan saçlarını olur olmaz yerlerden öfkeyle, nefretle, acımasızca kesmeye başlamıştı. Yerdeki eski kilimin üzerine düşen tutam tutam saçların miktarı arttıkça yavaş yavaş aklı başına gelmeye başlamıştı. Ne yapıyordu? Yoksa aklını mı kaçırmıştı? Bu dökülenler onun güzel saçlarıydı. Günün birinde kocasının sevgi dolu elleriyle okşayacağı saçlarıydı.

“Ne yapıyorum ben?”

Elindeki makas yavaşça parmaklarının arasından kaymış ve yere siyah saç tutamlarının arasına düşmüştü. Çıkan sesle birlikte yer yatağında yatmakta olan çocuklardan biri hareket etmişti. Bunu hemen yanı başındaki diğer çocuğun hareketi takip etmişti. Uyku esnasında çıkan hafif mırıltılar bir süre odayı doldurmuştu. Sonra sessizlik ve durgunluk yeniden odaya hakim olduğunda, o hala eski kilimin üzerindeki, artık bedeninin bir parçası olmayan saç tutamlarına bakıyordu. Yeniden aynaya bakmaya cesareti yoktu. Artık her şey sona ermişti. Bu saç tutamlarının bedeninden ayrılması gibi tüm evlenme umutları da artık hayallerini terk etmişti. Kendisinden başka kimse suçlu değildi. Yoksul bir evden çıkıp gene yoksul bir eve girmek istememişti ve işte şimdi buradaydı, iki tane çocukla aynı odada.

“Anane, anane! Neredesin? Geldiler mi?”

Heyecanla kapıdan içeri girmiş, kışın sona ermesiyle artık yanmayan ama henüz kaldırılmamış olan sobanın yanından geçmiş ve ananesinin yerde oturduğu küçük odaya dalmıştı. Ananesinin başı önüne eğikti. Dirseğini kıvrımış olduğu dizine dayamış, eliyle de baş örtüsünü sımsıkı tutmuştu. Küçük pencereden içeri girmeye

çalalayan azıcık bir gün ışığı vardı ama küçük kız yine de ananesinin yanaklarından akan göz yaşlarını fark etmişti.

“Anane! Ne oluyor? Neden ağlıyorsun?”

Küçük kız büyük bir gürültü patırdı ile içeri girmiş olmasına rağmen, belli ki, yaşlı kadın onun varlığını ancak bu son sorudan sonra fark edebilmiş ve yakalanmış olmanın verdiği telaşla gözyaşlarını silmişti. Küçük kız ananesinin yanında yere oturmuştu. Toplamış olduğu sarı çiçekler hala elindeydi. Anlamayan iri gözlerle ananesine bakarken bir kez daha sordu:

“Neden ağlıyorsun?”

Yaşlı kadın elini küçük kızın dağınık saçlarına götürdü, okşamaya başladı. Yüzünde zoraki olmakla beraber merhamet dolu bir gülümseme vardı.

“Ananeler bazen ağlarlar.”

Küçük kız anlamamıştı ama yüreği o kadar heyecanlıydı ki, bu konuyla daha fazla ilgilenmek istemiyordu.

“Daha gelmediler mi anane?”

Sesi buruktu. Beklemek artık çok zor geliyordu. Bir an önce ablasının o mis kokulu bedenine sarılmak, onu yanaklarından tekrar tekrar öpmek ve ablasının Ankara’dan getireceği bebeğe kavuşmak istiyordu. Bebeğin yatağı hazırda bile. Teyzesinin kendi odalarındaki sandığının hemen dibine evde bulmuş olduğu bazı paçavralardan güzel bir yatak yapmıştı. Bu geceden itibaren artık her gece bebeğini öptükten sonra bu yatağa yatırarak, kendisi de onu görebilecek şekilde yatağına uzanarak ve ona baka baka uyuyacaktı.

“Anane, anane! Ne zaman gelecekler.”

Yaşlı kadın ne diyeceğini bilemiyordu. Ne zor anlardı bunlar. Bu zavallı küçük yüreğe hayatın acımasız gerçeklerini nasıl açıklayabilirdi? Ona nasıl söyleyebilirdi.

“Bugün gelemiyorlarmış tatlı kızım. Yarın geleceklermiş.”

“Neden?! Ama neden gelmiyorlarmış? Bugün geleceklerini söylemiştin.”

“İşleri uzamış. Bir gün daha kalmaları gerekiyormuş. Haydi üzölme. Ne olacak? Yarın kavuşursun bebeğine.”

Küçük kız hayal kırıklığını en acı şekliyle yaşıyordu. Koskoca bir gün daha beklemesi gerekecekti. Elindeki sarı çiçeklere bakarken:

“Ama ablam için çiçek toplamıştım” demişti.

“Ablacım, ablacım. Canım ablacım.”

Küçük kız kapıdan henüz girmiş olan ablasının boynuna hasretle sarılmıştı. Ablası her zamanki gibi gülümsüyordu. Kendisini kucaklamış ve yanaklarından öpmeye başlamıştı. Ne de güzel kokuyordu. Özlemle geçen onca zaman boyunca hep bu anın hayalini kurmuştu. Rüyalarını hep bu an süslemişti. İşte artık gerçek olmuştu.

“Gel, gel. Senin için topladığım çiçeklere bak. Dün toplamıştım. Solmasınlar diye bardağın içine koydum.”

Ablasının elinden tutup, onu evin içinde sürüklemeye başladı. Yanmayan sobanın biraz ötesinde duran örtüsüz masanın üzerinde büyükçe bir bardak ve bardağın içinde de küçük kızın bir gün evvel topladığı sarı çiçekler vardı. Ablası mutluluk dolu gülen yüzü ile bardağı masadan almış ve içindeki çiçekleri koklamaya başlamıştı. Kokmuyorlardı ama çok güzel görünüyorlardı. Bardağı tekrar masanın üzerine koymuştu. Kardeşine doğru dönmüş ve kollarını açmıştı. Küçük kız büyük bir mutlulukla bu sıcak davete cevap vermiş ve kendisini ablasının kollarının arasına bırakmıştı. Bir süre sonra ablası kollarını gevşetmiş ve kardeşinin gözlerinin içine bakarak:

“Gel benimle. Benim de senin için bir armağanım var” demişti. Küçük kız için beklenen an nihayet gelmişti galiba. Ablası onu dışarı çıkartmıştı. Hala kapının yanında durmakta olan eski bavulu hemen oracıkta açmıştı. İçindeki öte beriyi şöyle hafifçe karıştırdıktan sonra aradığını bulmuştu. Uzun sarı saçları ve pembe elbisesi ile bir bebek. Kardeşine uzattığı anda küçük kız için sanki zaman durmuştu. Artık dünyalar küçük kızın olmuştu. Artık bir bebeği vardı. İnanamıyordu. Mutluluk içinde bebeğine sımsıkı sarılmıştı ki, birdenbire sokak kapısı gürültü ile kapanmıştı. Küçük kız gözlerini açınca tavandan sarkmakta olan kırık lambayı fark etmişti. Başını sandığın yanında bebeği için hazırlamış olduğu yatağa çevirince onun hala boş olduğunu görmüştü. İşte gene bir rüya görmüştü. Hayal kırıklığı ile yavaşça yatağından çıkıp mutfakta kahvaltı için bir şeyler hazırlamakta olan ananesinin yanına sokularak “Hala gelmediler değil mi anane” demişti.

"Nerelisiniz?"

"Tokat'lıyım."

"Kardeşimiz neyiniz oluyor?"

"Ben teyzesiyim."

Hastanın teyzesiydi ve Tokat'lıydı. Bu kadın o olmalıydı. Mahmut Bey'in baldızı.

“Siz yoksa Mahmut Bey’in baldızı mısınız?”

“Evet.”

“Bizim arkadaşlardan birisi Mahmut Bey’le daha önce tanışmıştı. Hatta daha sonra bir başka arkadaşımızla beraber ziyaretinize de gelmişlerdi. Bana sizden bahsetmişlerdi.”

“Evet. Onları hatırlıyorum. Allah razı olsun enişteme epeyce bir yardımları oldu.”

Kısa süren bir sessizlikten sonra genç kadın:

“Kızımızın annesi vefat etmiş galiba. Bu ne zamandı” diye sormuştu.

"İki yıl önce."

"Allah rahmet eylesin."

"Amin."

İki kadın arasındaki konuşma nihayetlenmişti ama mutfak ve soluklanma mekanı olarak kullanılan küçük salona bir uğultu hakimdi. Binbir emekle hazırlanıp getirilmiş olan sarmalar, köfteler, patatesler, çeşit çeşit salatalar, pastalar ve daha neler neler duvarların kenarlarına sıralanmış olan masaların üzerlerine yerleştirilmişti. İçmek için küçük kutularda küçük pipetleriyle meyva suları servis için kullanılan kağıt tabakların ve plastik çatalların yanında duruyordu. Hasta refakatçıları odalardaki hastalarına bu yiyeceklerden götürebilmek için sıralarını beklerken gönüllü misafirler onlara tabaklarını hazırlıyorlardı. Hastalarını bir nebze olsun memnun edebilmeyi başaran refakatçılar, ardından kendileri için hazırlanmış olan tabakları alıyorlar ve ya hemen oracıkta yemeye başlıyor ya da hastalarının baş ucuna gitmeyi tercih ediyorlardı.

Genç kadın "Peki ya babası? İş bulabildi mi" diyerek yeniden konuşmaya başlamıştı.

“Henüz değil.“

"Yeğeniniz kaç yaşında?"

"Onyeddi. Biliyor musunuz? Bir süre öncesine kadar hiçbir şeyi yoktu. Hastalık birden bire ortaya çıktı ve çok hızlı ilerliyor" diyen kadın bir an durup yutkunduktan sonra belli belirsiz duyulan bir sesle:

“Annesi aynı hastalıktan öldü” deyivermişti.

Gözlerinin önünde ablasının capcanlı görüntüsü belirmişti. O hiçbir zaman kendisi kadar güzel olmamıştı ama o her zaman kendisinden daha mutluydu. Birbirlerini delicesine seven çift son derece mütevazı bir nilahla evlenmişlerdi. Bir göz oda, bir mutfak ve bir tuvaletten oluşan o döküntüye sanki bir saraya girmiş gibi girmiş, eline geçen en uyduruk eşyayı dahi elden geçirip, tamir edip yerleştirmiş ve herşeyden önemlisi sevgisiyle o mekanı adeta bir cennete çevirmişti. Sonra sırasıyla

iki kızını dünyaya getirmişti. Bir gün olsun şikayet etmemişti. Hep mutluydu, hep mutlu. Sanki ölürken bile mutluydu.

"Peki şimdi küçük kardeş nerede?"

"Anneannesinin yanında."

"Dede hayatta mı?"

"Hayır."

"Peki ya siz? Sizin çocuk yok mu?"

"Ben evli değilim."

O evli değildi çünkü o hep ablasınınkinden fazlasını istemişti. Çünkü o güzeldi. Sonuç? Gözleri yaşarmaya yüz tutmuştu ki, birden gönüllü misafirler tarafından kendisine uzatılmakta olan tıka basa doldurulmuş tabağı farketmişti. Düşünceleri bölünmüştü. Kendisine gülümsemekte olan kadına teşekkür edip tabağı aldıktan sonra sohbet etmekte olduğu diğer kadına doğru dönmüştü:

"Yemez ama gene de bir deneyeyim" diyerek arkasını dönmüş ve salondan çıkmıştı. Diğer kadın yalnız kalmıştı. Bir süre daha beraber gelmiş olduğu arkadaşları ile salonda oyalanmıştı. Ufak yollu servise yardımcı olmuştu. Patates tepsilerine bakmıştı. Günün favori yemeklerinden biri olduğu kesindi. Neredeyse bitmek üzereydi. Bu durumu tepsileri iade etmek üzere geri döndüğünde Meryem hanıma aktarmalıydı. Mutlaka çok sevinecekti.

Koridordan gelmekte olan seslerden bazı arkadaşlarının hediyeleri dağıtmaya başladığını anlamıştı. Bu yüzden o da koridora çıkmış ve etrafı izlemeye başlamıştı. Birden omuzunda bir el hissetti. Dönüp baktığında ise karşısında Mahmut Bey'in baldızını bulmuştu.

"Bizim kız 17 yaşında olduğu için ona oyuncak verilmedi. Tokat'tan ayrılırken kardeşi çok ağlamıştı. O da ona Ankara'dan dönerken bir bebek getirmek için söz vermişti. Şimdi burada kardeşine bir bebek alınması için başımızın etini yiyor. Beş kuruşumuz var mı ki, alalım. Sizin fazla bir bebeğiniz varsa bir tane de bize verebilir misiniz?"

Kadın hiç düşünmeden hızla diğer bir arkadaşına dönmüş ve:

"Ülkü Hanım! Fazla bir bebeğimiz var mı" diye sormuştu.

Ülkü hanım bebeği kendisine uzatmıştı. Sarı saçlı pembe elbiseli bir bebektir. Yine hiç düşünmeden bebeği Mahmut Bey'in baldızına uzattığında birden boynuna dolanmış olan kolları hissetmişti. Donup kalmıştı. O da ona sarılmak istiyordu ama kollarını kaldıracak gücü bile bulamıyordu kendinde. Sanki başı da dönüyordu. Gözlerini kapatmış ve bir süre öylece kalmıştı. Yeniden gözlerini açtığında ise artık ne kendisine sarılmış olan bir kadın ne de o kadının elinde tuttuğu bir bebek vardı.

Düşünceler beyninde, hisler kalbinde harekete geçmeye başlayınca bu yüce gönülün sahibini görmek için büyük bir arzu duydumuştı. Aslında bu arzu hastaneye geldikleri ilk andan itibaren hep içindeydi ama organizasyonla ilgilenmek durumunda olduğu için bir türlü fırsat bulamamıştı. Hastalığına ve ızdıraplarına rağmen kardeşine verdiği sözden dolayı dertlenebilecek kadar hassas olan bu gönül neredeydi? Teker teker odalara dalmaya başladı. En dipteki bir odaya girdiğinde bu odanın pencereden gelen bahar güneşiyle ıslıl ıslıl parladığını farketmişti. Ortadaki yatakta ise bir deri bir kemik kalmış, garip lekelerle dolmuş bir yüz vardı. Gözlerden bir tanesi ise davul gibi şişmiş ve kapanmıştı. Üzerine örtülmüş olan beyaz pikenin üstünde kalmış olan ince parmaklar sarı saçlı ve pembe elbiseli bir bebeği sımsıkı tutmuştu. Yatağın kenarındaki sehpa da hiç dokunulmamış bir tabak yiyecek var. Ayak ucuna oturmuş olan teyzesi:

"Bak işte sana bebeği bulan ablan bu" demişti. O anda kızın yüzünde beliren gülümseme odanın içindeki bütün ışıkları bastırmıştı. Sağlam olan gözündeki parlaltı bütün odayı aydınlatmıştı. Öyle güzeldi ki... Kadın kızın yatağına doğru yaklaşmış ve bir köşesine yavaşça oturmuştu. Bebeği hala sımsıkı tutan ellerden birini çekip avuçlarının içine alınca bir kemik yığını hissetmişti.

"Kardeşime bir bebek götürmeyi çok istiyordum çünkü o çok ağlıyordu ama şimdi ben dönünce çok sevinecek. Teşekkür ederim."

Sesi neşe doluydu. Cıvıl cıvıl bir kuş gibi. Belki de uzunca bir süreden beri ilk defa bu kadar mutlu olmuştu. Kadın daha sonraları ne kadar düşündüyse de o an ne cevap verdiğini, ne söylediğini bir türlü hatırlayamadı. Belki de hiçbir şey söylememişti. Kuru bir "birşey değil" dediğini tahmin etmiyordu. Hafızasında kalan sadece o gülümseyen yüz ve avuçlarının arasındaki eldi.

Bir süre sonra odadan ayrılıp koridora çıkmıştı. 17 yaşına, umutların, hayallerin, beklentilerin dopdolu olduğu çağlarına geri dönmüştü. O zamanlar önünde koskoca bir ömür olduğunu düşünürdü. Otuzlu yaşlar bile bir asır kadar uzak görünürdü. O yaşlarda ömrün aslında bir su gibi akıp gittiği aklının ucundan bile geçmezdi. Bu genç kız da bir süre önce sapasağlam olduğunu sanırken, aynanın karşısında güzel yüzünü seyrederken kim bilir ne hayaller kuruyordu. Herşey bu kadar hızla değişebilir miydi? Demek ki, değişebiliyordu. Şimdi belki de bakmak dahi istemediği aynalardan kaçarken tek hayali o bebeği kardeşine verebilmektir.

"Anane, anane! Geliyorlar! Çık dışarı!"

Zaten hemen kapının eşiğinde oturmakta olan ananesi elleriyle yerden destek alarak güçlükle ayağa kalkabilmişti. Saatlerdir tutmaya çalıştığı gözyaşları artık çılgınca boşalmaya başlamıştı. Hıçkırık sesleri yükseliyordu ama küçük kız öylesine heyecan doluydu ki, ananesini fark edecek durumda bile değildi. Hızla onun yanından geçip evin içindeki yanmayan sobanın biraz ötesinde duran örtüsüz masanın üzerindeki büyükçe bardakta bulunan sarı çiçekleri alıp tekrar dışarı çıkmıştı. Küçük kamyon evin önüne yanaşmış, motorun sesi durmuştu. İlk önce şoför tarafındaki kapı açılmış ve dışarı küçük kızın tanımadığı bir adam çıkmıştı. Sonra diğer kapı açılmıştı. Teyzesi yavaşça küçük kamyonundan inmişti. Yüzünde küçük kızın anlayamadığı garip

bir ifade vardı. Ardından babasını görünmüştü. Yanaklarından yaşlar akıyordu. Babası ağır adımlarla ananesine yanaşmıştı. Birbirlerine sarılmışlar ve ananesinden o güne kadar hiç duymadığı yükseklikte bir ses çıkmıştı. Yavaş yavaş etraftaki evlerden komşular gelmeye başlamışlardı. Neler oluyordu?

Ablası, peki o neredeydi? Elinde sarı çiçekler teyzesine doğru yürümeye başlamıştı. O sırada küçük kamyonun arkasında durmakta olan tahta bir kutuyu fark etmişti. İlk defa böyle bir kutu görüyordu. Neydi bu? Neler oluyordu? Birisi ona anlatamaz mıydı? Sebebini bilmeden o da ağlamaya başlamıştı ama onunki sessiz bir ağlayıştı. Sadece gözlerinden küçük küçük damlalar iniyordu aşağıya.

Teyzesi küçük kamyonun hala açık olan kapısından içeriye doğru uzanmış ve eski bir bavulu çıkarmıştı. Bavulu yere koyup fermuarını açmıştı. İçindeki öteberiyi şöyle hafifçe karıştırdıktan sonra aradığını bulmuştu. Uzun sarı saçları ve pembe elbisesi ile bir bebeği küçük kıza uzatmıştı. Küçük kız elindeki sarı çiçeklerin yere düştüğünü fark etmeden kendisine uzatılmış olan bebeği almıştı. Artık rüyaları gerçek olmuş muydu?

Karaburun, 2 Ağustos 2021